

PSALM XCII.

nachts oock steeds vermondet.

2 Op dat spel van tien sna-

ren, En op den psalter soet,

Ja oock op harpen goet, Wil ick sijn

lof verklaren: Want uw' heylige

wercken Verheugen mijn hert

seer, En uwe daden, Heer, Roem

ick soo men kan mercken.

3 Hoe heerlick zijn mits desen U-

we wercken bekent! Hoe groot en

sonder endt Is uw' wijsheyt ge-

presen! Dit en kan niet betrach-

ten De mensche dwaes en bot;

Een onverstandigh sot Kan

dit te recht niet achten.

4 Dat de godtloose groeijen Als

't gras doet op dat velt.

Die quaet doen met geweld In

voorspoet t'samen bloeijen; Op dat sy

daer na vallen, En eeuwighlick ver-

gaen: Maer gy, Heer, zijt voort-

aen Godt ge-eert boven allen.

Pause.

5 Want siet, Heer, uw' vyanden Sul-

len verderven al, De boofdoen-

ders ten val Sullen komen met

schanden: Mijn hoorne daer en

tegen Sal seer verhoogen zijn,

Gy sult my doen gaen sijn, Alsoo

d'Eenhoornen plegen.

6 Heer, met oly vol trouwen

Werd' ick gefalft seer klaer:

Aen mijn vyanden daer Sal

ick mijn lust aenschouwen;

Mijn ooren sullen hooren Haren lust

haest en snel, Aen der boofden

val fel, Die my willen verstooren.

7 Dan sal wassen en bloeijen De

mensch oprecht en vroom,

En als de palmeboom En ceder-

boom oock groeijen. Sy, die de

Heer wil planten In sijn voor-

hoven reyn, Sullen al in 't ge-

meyn Groeijen aen alle kanten.

8 Ja oock oudt zijnd' al t'samen Sul-

len sy zijn vruchtbaer, En groen zijn

voor en naer, Vol vruchten aenge-

G

name.